

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишња безъ заватка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са заваткомъ по' цв. на по' год. скупљъ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

СТЕПЕНИ ЖЕНСКОГЪ ЖИВОТА.

У 10. години девојка е јоште дете; женско детињство одъ 10. година сматра се као мушко одъ 18. — Мушко дете одъ 10. година игра се, и яши на штапу место на коњу, сече другимъ штапомъ коровъ, место сабљомъ; а женско одъ 10. година, већ прави лутке и завія у пелене, прави мале пите, ређа иверъ место судова, моља чанакъ место колевке; и кадъ њ њ има више у друштву праве мале сватове.

У својој 11-ој години девојка е најсрећнија, нема никакве бригае, незна шта е мрзостъ а незна шта е любовъ, нико е неспрати са очима, нико се неосврће за њомъ.

У 12. години, мајка њој већ савѣтуе како ће се у свету владати. Починъ више на себе пазити. Ленше се носи. Кити се цвећемъ само зато што њој е цвеће мило. И рада е о много кое чему знати, и о свачему у разговору другј жена, пита: „зашто?“

У 13. години чува се да е негиди когодъ неочешљану. Њне лутке стое на ђубрету или на тавану. Починъ дарове спремати. Ништа њој не смешније него кадъ њој когодъ у шали рекне да ће се за неколико година удати. У свакомъ е друштву разговорна, немари никоме да се допадне. Ленше се облачи, кити се, безъ да зна зашто. Кадъ оде у цркву моли се Богу за здрављъ отца и мајке.

У 14. години, стидљива е, мањ говори, брже везе дарове. Чешће гледа крозъ пенцерь, чешће стои предъ огледаломъ. О луткама и играма и несана, радје у колу игра съ другимъ луткама. Весела е свагда. Кадъ кадъ се замисли безъ да зна зашто. Пева любовне песме и зна обично више него кадъ њој буде 41. година.

У 15. години девојка постае правомъ девојкомъ. До петнаесте године еднано е у детињству. Свака зна да у тој години по законнику грађанскомъ може се удати. Дукате, бисеръ, бриљанте и што годъ има трпа на себе, ако нема, она за празникъ узайми одъ друге. Рада е да е лепа и да се свакомъ допадне, кити се цвећемъ, али не зато што она воли лепо пролећнъ цвеће, него сбогъ другогъ некогъ цвећа, кое нерасте изъ земљъ него иде по земљи. По гди кои уздисај изкраде њој се изъ прсию, и кадъ е мати запита што уздише — каже, да е боли глава, а крие да е боли срце. У 15. години лепа девојка има право на све момке, она јоштъ незна шта е права любовъ, али њна наклоностъ лети одъ едногъ до другогъ, као лентиръ съ цвета на цветъ. Често се румени, т. е. у друштву одъ невинности зарумени. Радо слуша да њој доженъ.

когодъ о сватовима говори, али свагда каже да се она неће нигда да удае. Ако има какву старию неудату сестру, едва чека да се уда. Радо пева ону песму гди има: „Докъ срце на срце, ясно некуцне.“ Радје гледа крозъ пенцерь него што шје дарове. Кадъ оде у цркву немолли се више Богу за отца и мајку, него за некогъ другогъ.

У 16. години девојка ако е залюбљена она е невесела, ако не е залюбљена она е опетъ невесела. Уздисај то е женско притяжаніе! то е њіовъ најлепшиј накитъ, и њіова снага. До шестнаесте године девојка е сасвимъ подчињена и послушна отцу и мајки, слабо што има скривено одъ њи, али у тој години, већ учи се лукавству, често едно говори а друго мисли, стиди се у друштву, али нестиди се зато што е стидљива него што зна да тако треба и да е обичај. У разговору врло пазити шта ће рећи. Момакъ кои се лепо носи, кои е лепъ допада њој се; девојке до 16. године заслеплюе спољашностъ. Свагда девојке обично се најпре залюбе у офицере, т. е. у њіове златне альине, у њіовъ ходъ, и у њіове сабљъ кое сокакомъ по калдрми чине тресъ трасъ, и томъ лармомъ маме девојке на пенцере. За младо девојчко срце, ништа се на свету лепше нечини одъ офицера. Свакој се чини, кадъ су му рамена златна, да му е све златно срце — Како у Европи тако и у Америци, девојке и офицери у свему су равни; и едно и друго радо се цифра и кити, и едно и друго еднано су суесте и храбрости, и едно и друго лакомислени су, и едно съ другимъ најрадје се дружи.

У 17. години девојка осимъ офицера гледа и друге; до 17. године отацъ и мати бираю њој младоженю, и она би до те године пошла за кога њој годъ рекну; али одъ 17. године она сама себи бира момка, до 17. године млоге су девојке тако срећне да одбју 7. просиоца, и што е више просе, тимъ се она већма поноси; свакоме нађе ману. У тој години пева:

„Седамъ кадъ бы стопила у едногъ,

Текъ онда бы нашла заме вредногъ и т. д.

У 18. години, постае озбиљна, не њој се лако залюбити. Виче на оне кое е волела. — И чуди се сама што се јоштъ не удала. Ако шје или везе према пенцери, она све прсте избоде.

У 19. години мати њој већ каже у друштву да не може добро да зна колико има година, и рачуна у друштву, колико е одъ лучинадне до белы поклада, и одъ белы поклада до ђурђица, и тако едва нају да има 15. год. или да е у 16. години.

У 20. години дарови су готови, али нема нигди младоженъ. Девојке одъ 20. година најрадје другују са де-

войкама одъ 16. година, да бы поредъ нѣи уловили срце кога младогъ момка.

У 21. години несносанъ іой е животь, често плаче проклинъ свою срећу, али опетъ вели: „ніе сућенъ дошао.“ Уздише врло често, ништа неможе да ради. Неспокійна е. На едномъ месту неможе седити по сата. Како ко у кућу дође све мисли да су просіоци. Умива се врло често, да е бела, маже се различнимъ мирисавимъ водицама, свако јутро нагоре на свећи езгру одъ ора и съ тиме навлачи прилѣжно обрве. Люти се кадъ іой ко годъ рекне да е бледа.

У 22. години, незна ни сама шта да мисли, али неочаява, претвара се да незна ништа. Жалостиво говори, меня гласъ у говору, силомъ преда се гледа, у друштву е весела, кадъ е сама она е врло жалостна.

У 23. години престае већъ дружити се са девојкама кое су одъ 16. година, свакој налази ману, и оговара ій и обично каже да су безобразне, и да се она неће съ дечурліомъ да дружи. Нађе се уврећена ако е кои удоваць запроси, и пева по кадъ што: „съ офицера спадо на фурира.“

У 24. години каже да врло нерадо игра, зато што слабо ко игра съ нѣоме, виче и оговара момке што негледе зреле и разумне девојке, него се заносе са дечурліомъ одъ 15. година.

У 25. години очаява о својой срећи. Размеће карте, и у нѣима іошть помало налази надежде, пита врача, и мало се развесели, кадъ іой врача каже: да ће бити срећна и да еданъ момакъ носи е на срцу, и мисли единако о нѣой.

У 26. години обично каже да има око 20. година; и у друштву каже: да она неброи оно за животь, коя се девојка млада уда и зароби, а нимало не проведе своје девованъ. Несме да рачуна своје године. Плаши се одъ свогъ дана роћеня. Фарба косу, румени се (т. е. зарумени се одъ невиности и стида.) Свакій човекъ кои е спрямъ нѣ учтивъ допада іой се. Мрзи на младе момке, и радіе се дружи са зрелимъ людма. Пошла бы за свакога.

У 27. години почне презирати суету женску, чита романе, почне о политики говорити, и врло е родолюбива. Воли самоћу. Говори единако да ће умрети, и нѣне дарове да ће носити ђаци на чираци. Пева жалостне песме.

У 30. години никадъ се пре подне неочешля. Рани тиче у кавезу, и мачке, и съ нѣима проводи време. Хули на све люде, и найволила бы да оде у калуђерице. — Люти се кадъ когодъ фали младе девојке.

У 33. години изъ дугогъ времена чита Шумадинку и у комъ годъ брою нађе што о женама, она га изцепави каже да е учредникъ неучтивъ човекъ, и да бы Шумадинка другчіе писала, кадъ бы девојке биле учредницѣ, а жене цензори.

У 36. години сматра за увреду кадъ іой ко годъ рекне да е девојка. Позна е да нико немари за нѣомъ. Чита *усалѣногъ Юношу и царицу Касію*.

У 39. години каже да се решила да се неће нигда удавати, и много сожалеуе своје другарице како се муче гаећи децу.

У 40. години само се у неделю чешля. Редко кадъ стане предъ огледало. Нигда ніе добре ђуди. Радо свакога савѣтуе.

У 50. години иде сваке неделѣ у цркву, чита црквене књиге и моли се Богу за своју душу.

ВЕЛИЧИНА ДУШЕ У КАРАКТЕРУ НѢНОГЪ ОШТРОУМІА.

Млоги одъ найвећи догађая у свету зависили су често одъ малогъ случая, кой е нѣновъ единый узрокъ быо, и безъ кога небы се породило оно велико слѣдство, кое се зайста догодило; (да ли на добро или на зло човечества, овде ніе питанъ.) Ово не само да е неборима истина, него е и сасвимъ чудновато. Найвеће призрение и удивленъ заслужуе она сила, коя е маюшномъ обстоятелству срећный обртай умела дати за произведенъ велики догађая. Я мислимъ, удивленъ побућуе у нама онај човекъ, кой има даръ, да на стази нѣговогъ душевногъ дѣйства у право време найманъ обстоятелство на своју и човечества ползу тако употреби и такај му праваць даде, да е оно, што е онъ намеріо, известно морало слѣдовати.

Люди, кои таково што учине, што е скоро непонятно, у скупу млоги препона, кое имъ на путу стое, окружени одъ иляду опасности, на прагу неизбѣжимо пропасти, храбрости и присутствіемъ духа узпалѣни, даю ясно найсаяніе сведочанство нѣновогъ проицателногъ оштроумія и дивне величине душевнѣ.

Неки примери изъ исторіе некъ намъ покажу величину душе млоги велики люди, као што се у карактеру нѣновогъ найдубльгъ оштроумія появлуе.

У средини Римляна, догоди се страшна буна. Юліусъ Цезарь покаже се пуњъ смѣле храбрости гомилама бунтовника и само съ еднимъ узвикомъ пунимъ ватре: „Войници“, утиша буну, коя му е смрћу и пропащю претила.—

У едномъ сасвимъ опасномъ положенію нашао се еданпуть, кадъ е быо на челу нѣгови войника. Они му одреку покорность и стану жеднити за нѣговомъ крвлю. Цезарь е слушао са непримѣрномъ ладнокрвнощю пребаживаня изъ уста незадовольника; на последку ступи съ раздрлѣнимъ прима предъ нѣи и повиче: „Овде самъ, кой е одъ васъ найдрзновеніи, тай некъ ме прободете! На ове речи, утиша се као некимъ волшебствомъ пламень буне; ни еданъ одъ войника ніе се противіо, они се покоре и поћу за нѣимъ на првый нѣговъ мигъ.

Скоро на истый начинъ умріо е Ханибалъ своје побунѣне войнике, кадъ су се нѣговимъ заповестима постоянно противили, нехотећи да прећу алпске горе; шта више, претили су му да ће га убити. Небоећи се смрти, изговори имъ неколико речи пуни снаге, и то учини своје дѣйство. Войници продуже ђутећи путъ, и прећу алпске горе, претрпивши истина найвеће неволѣ и опасности.

У Риму скупи се гомила народа на пјаци. Свакій е имао на штогодъ да виче, и брой незадовольника умложаво се свако магновенѣ. Већъ е было дошло до пляканя, кадъ Сципіо Насика међъ побунѣцима ступи и повиче: „Вутите Римляни! я знамъ болѣ него вы, шта служите на благо републике.“ Брзо као муња утиша се незадовольство народа; миръ се поврати и свакій отиде спокойнъ кући.

Владателю сиракускомъ Гелону донесу вѣсть о едномъ ужасномъ созаклећу противъ нѣновогъ живота. Тайни созаклетници скупилису се на пјаци. Гелонъ се ни найманъ неуплаши. Познавајући моћъ, кою е надъ своимъ подайницима имао, отиде и онъ на пјаци; неустрашимо увуче се у средину побунѣника, баци своје оружје и рекне: „Вы обѣте животь да ми узмете; овде самъ међу вама као што видите безоружанъ; чините самномъ, шта

годъ ошете.“ Сви онеме на ове неочекиване речи краля. Народня оданость кралю удвои се одъ тогъ часа, и они издаду коловође буне. За честь подигну му споменикъ, како неоружанъ у средини побунѣногъ народа стои. — После овогъ слачая имао е обичай Гелонъ говорити „Надъ илядомъ имуѣни люди лакше е владати, него надъ еднимъ, кой нема шта изгубити.“

Цезарь е быо на путу у Африку. Дође среѣно до обала и изиђе изъ лађе; али некако посрне и падне на землю. Войници, кои су то видели уплаше се и стану предсказивати изъ тогъ паданя саму несређу, којій у туђој земљи очекуе. Цезарь опази то, али се одма знао наћи. Пунъ одушевленя повиче: „О Африко! садъ си моя!“ Овай узвикъ умири и оснажи целу войску.

Такође у едномъ походу противъ непријателя, кадъ е у лађу хтео ући, падне Сципио посрнувши у море. Войници опази, да е пао, и постану немирни и незадовольни; предчувуюћи несређу нису хтели далъ ићи. Сципио доведе иј брже болъ на друге мисли, рекавши: „О како самъ срећанъ я, видите браћо, цело самъ море у мою власть узео!“ Уплашени войници оснаже се и пођу далъ, надаюћи се извѣстной побѣди.

Тибанскій войсковођа Епаминондасъ, стаю е съ нѣговомъ войскомъ нођу подъ ведримъ небомъ у полю. Више пута примѣчавало се, да (што но кажу) падаю звезде съ неба и овай случай узнемири яко войнике. Кадъ опази Епаминондасъ, зашто су се уплашили, рекне имъ: „Негубите мужество браћо, падаюће и светлеће звезде есу свеће коя намъ небо шилъ.“ Едномъ на столици седећи издавао е заповести своимъ войницима како имъ се валя у предстоющей битки владати; на еданпутъ словие се подъ нѣмъ столица. Уплашени войници погледе еданъ у другогъ и стану слутити на несрећанъ излазакъ предстоющей битке. Кадъ Епаминондасъ то чуе, повиче: „Видите браћо, како намъ богови даю знакъ да почнемо бой; нетреба да седимъ, него да ударимъ на непријателя.“ После ови речи уреди войску, нападне на непријателя и одржи побѣду.

Кадъ е Периклесь быо едномъ међъ своимъ войницима, наоблачи се и громъ близу нѣи удари. Ударъ е быо страшанъ, сви су стаяли као окаменѣни, и нису могли одъ стра къ себи доћи. У томъ магновеню зграби Периклесь две каменце, и удари яко едну о другу, тако да су варнице излетиле: „видите другови мои“, рекне имъ, „тако бива кадъ громъ пукне; ударе се два облака едно о друго; чега се дакле имате плащати?“ Уплашени войници охрабре се. Подобный случай догодіо се да е громъ ударіо, кадъ е Хавриасъ войскомъ управляо: „Чуйте браћо“ рекне имъ, „како намъ се богови као наши саюзници съ громовима являю, и у помоћ намъ долазе?“ — Ове речи уклоне свакой стра изъ редова нѣгови войника.

Еданъ одъ найкрвавіи боева између Александра великогъ и Дарія догодіо се кодъ Арбеле. Мало пре битке помрачи се мѣсець. Войници Александрови уплаше се тако, да су сву храбрость изгубили, нѣти су хтели више потезати мачеве противъ Персіянца. Они рекну, помраченый мѣсець, съ дркѣуѣнимъ срцемъ сматраюћи: „Ето богови се явно противе нашемъ воеваню; они нећею више рать и зато намъ укидаю светлость мѣсеца.“ — Александеръ забрине се яко; безъ закоснена обрати се онъ къ едномъ египетскомъ астроному, именовъ Аристандеру, кога е позвао, да нѣгове люде умири. Аристандеръ уђе у нѣгове редове и рекне: „Непобѣдими ратници! вы немате

узрока да се плашите; судбу обе войске давно су решили богови и као што тамо горе написано стои, мѣсець се истина изясніо за Дарія, али сунце стои на страни Александра.“ Речи астронома подпале опетъ храбрость у македонске войнике, и они се реше, да нападну на Дарія даню кадъ сунце сія. Слѣдуюћій данъ осване и битка се започне. Као бесомучни борили су се персиски солдати; уморени и изнемогнуты повуку се натрагъ македонски коняници. Ово примѣти Аристандеръ, и повиче изъ свегъ грла на уступаюће: „Неочаявайте юнаци! повратите се; я видимъ, гди лебди орао надъ главомъ Александровомъ а то е пайстинитій знакъ побѣде, кою ћете вы садъ задобити.“ — Овай позивъ уліе нову снагу у жиле изнемогнуты войника; они се поврате и одрже надъ Персіянцима савршену побѣду.

Великій ратникъ петогъ столећа, Атила, краль Хуна, небы зайста тако често и свуда побѣђавао, да нѣ као оштроуманъ человекъ познавао вештину да се временомъ и обстоятелствама ползуе. Найманій случай знао е мудро у очима нѣгови войника на свою ползу употребити. Да бы Римляне казнио, продре далеко къ западу и дође предъ Аквилею. Али нѣ мого тако брзо, као што е желіо, варошь освоити. Наеданпутъ види Атила, кой нигда нѣ присутствіе духа губіо, да роде носе свое младе тиће изъ вароши наполь. „Юнаци! повиче онъ пунъ одушевленя, „видите како роде съ нѣновимъ младима беже; они предчувую несређу, коя вароши предстои. Богови намъ даю са овимъ извѣстный знакъ, да ћемо мы побѣдити, Аквилея е наша, юрищъ дакле!“ Изъ ови речій Атилови поцрпе Хуни нову храбрость; удвое нѣнову снагу при юрищеню на варошь и освое.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— *Паризъ 10. Мая п. р.* Величественость данашнѣ свечаности превазишла е свако очекиванѣ. Небровна мложина зрителя, сйиность униформій, положенѣ войске и савршеный редъ, у комъ се половина миліона народа двизала, произвело е неко волшебно и неизгладимо упечатлѣнѣ.

У пола деветъ сатій марширала е войска одъ касарна на марсово полъ. У еданайсть сатій упарадила се сва по начину военогъ поредка. У еданайсть и три фрталя дошло е свештенство. 600 свештеника, пратили су митрополита. У овомъ тренуђу показивало се марсово полъ съ величественимъ изгледомъ. 60.000 войника съ пушкама у недвижимомъ положеню, пол' миліона зрителя у наоколо по брежувљцима и крововима одъ кућа, у средини свега овога гомила молебегъ се свештенства. У 12 сатій огласи еданъ топъ долазакъ президента; у 12¼ загрме добоши и затрубе свирке; войска е поздравляла президента, кой е у марсово полъ улазіо. Луи Наполеонъ ящіо е на едномъ лепомъ аралскомъ коню и имао е на себе униформу дивизионогъ генерала. За нѣмъ е слѣдовала нѣгова сййна пратня, а мало подалъ ишле су аралске аге на нѣновимъ брзимъ коньяма у црвѣнимъ, са златомъ извезенимъ кафтанима. Войска е узвѣкивала: „живіо Наполеонъ“, и нѣ се никако могло чути „живіо царъ.“ Президентъ е проашіо поредъ оба реда войске горе и доле, па се онда попео на место нѣму определѣно. Затимъ е разделіо орлове међу полковницима и почео постояннимъ гласомъ слѣдуюће говорити:

Войници! исторія народа понайвише е и исторія войске. Одъ нѣногъ уснѣха или нѣне несређе зависи судба

цивилизације и отечества. Ако је побђена, онда за њомъ упадаю непријатељи у земљу или слѣдуе безвластје, ако је побђителна, онда јој слѣдуе слава и поредакъ. Такође показую народи, као и войске, онимъ знацима воене чести неко верозаконо почитанъ, кои читаву прошлостъ борби и триумфа у себи содржаваю. Римскій орао, кога е царь Наполеонъ у почетку овога столећа приміо, быо е најсйиини знакъ препорођеня и величине Француске. У нашой несрећи нестало га е. Но онъ се мора повратити, ако небы Француска, одъ њѣни неволя опорављѣна, сама свой господарь, свою славу презрети хтела. — Войници! примите дакле ове орлове опетъ, не као претню спрѣбу страни сила, него као знакъ наше независимости, као споменъ на юначко време, као грбъ благородства свакога полка.

Примите опетъ ове орлове, кои су наше отчеве често къ побђди водили и закуните се, да ћете ий, ако е нужда, до смрти бранити.

Полковници при овимъ последњимъ речма президента претисну свое заставе на прси и положие заклетву са одушевленъмъ, подъ узвикомъ войске и народа. После тога држана е воена служба.

Кадъ е митрополитъ благословіо орлове, врате се полковници къ своимъ полковима. Президентъ узяши на коня, и на еданъ знакъ генерала Маняна почне се кретасти войска за одлазакъ съ непрестанимъ узвикомъ са свою страна „живіо Наполеонъ.

— Познатыи писатель и фелътонистъ І. Булгаринъ обнародовао е еданъ историчный чланакъ о Славенима, у комъ доказуе њиово существованъ іоштъ пре 1500 год и да брой њиовъ износи 80 миліона. Између осталогъ засведочава, да су Славени у трима великимъ стварма участвовали: при одкровеню Америке, изобретеню кнѣгопечати и опредѣленю течаы звезда. 16 година пре Колумба у години 1476. посѣтио е еданъ Полякъ, по имену Јованъ Колна, американске обале, бивши тада у служби кодъ Денемаркскогъ краля Христїана другогъ. Изобретатель кнѣгопечати Јованъ Кутногорски (одъ Немаца названъ Гутенбергъ) быо е Чехъ, а Коперникъ, родомъ полякъ доказао е првый да се земля око сунца окреће.

— Цариградъ. Енглезкїи посланикъ при Отоманској порти Сиръ Стратфордъ Канингъ спрема се за путь. — Говори се, да су на острову Крети неки немири бункнули.

— Атина 20. Апр. Камера е одобрила буцетъ министерства унутрашњи послова.

— Берлиъ 23. Апр. Проектъ закона за печатню изишао е већъ. О улозима и подписима поедни чланака не разгозоръ; лична емства, коя се одъ пододговорни учредника изискую, праведна су; стране и мѣстие новине могу се забранити. Казни, кое су постављѣне за пакостна нападаня на честь каковогъ грађанина, налазе одобрѣнъ. Точка, коя ће на велику противностъ наићи еста, да се тужителю оставля слободанъ изборъ заклетогъ суда.

— Сара 29. Апр. Стара непријателства између Црногораца и Турака поновиласу се опетъ. Мира Лива Ибраимъ паша приміо е заповѣдничество надъ войскомъ у Ерцеговини. У Мостару очекуе помоћъ па ће после на Грахово и Црну-гору ударити.

— Вечъ 3. Маа. Рускїи царъ подаріо е ордене некимъ вишимъ чиновницима сѣверногъ гвозденогъ пута и дао е 400 # да се поделе међъ нижимъ чиновницима.

Огласн.

(25)

(1—3)

Овы дана изашла е изъ печати нова кнѣга подъ именовъ:

„ШУМАДИНЧЕ“

Ј. П. Ненадовића,

ПРВА СВЕСКА.

Печатано у Земуну.

Кнѣга е лепимъ новимъ словима печатана, има 115. стр. — садржава у себи: Кнѣжевъ погледъ. (Найлепша новела Чокеа.) Песме: 1. Првый коракъ у светъ. 2. Утѣха. 3. Молитва. 4. Ђдина надежда. 5. Господаръ душе и 6. Богъ боговъ. — Потомъ иде една народна лепа іоште непечатана песма: како котарски сердари враћаю робљъ; и на последку еданъ историчанъ саставъ, о постанку и траяню првогъ правителства у Срби. Ова кнѣга може се за садъ само у Учредничеству Шумадинке за готовъ цванцикъ добити. Ко жели у окружіа имати, нека пошлѣ новце по пошти, и одма ће по пошти кнѣге примити. Ко за 10. комада пошлѣ новце еданаесту примити ће бадава.

(26)

(2—3)

Плаць почив. Алексе Аврамовића, имаюћи съ лица ширину 14½ фати и два шуха, съ долиъ стране до врховногъ суда ширину има 8 фати и 2 шуха, а у дужини 35½ фати 18 цоли, притомъ са подранѣнимъ воћемъ, бегородномъ лозомъ и скоро савъ е засеянъ пролећнимъ и есенѣнимъ усевомъ, продае се изъ слободне руке; ко бы имао волю купити га, нека се обрати на подписаногъ. Цѣна ће умѣрена быти.

Кост. Х. Брзакъ.

(27)

(2—3)

Ко жели купити, како сирови тако и израђены кожа, риблѣ масти у већемъ и мањмъ количеству, или промену какву учинити. А притомъ ако ко одавде или изъ окружны места, има смрчеве коре, или ако бы могао набавити до 15. Маа, нека се прїави у ледерници.

Милана Даниловића,

У пиварскомъ сонаку.

(28)

(2—3)

Доле подписаный изтоварио е лађу врло добра неготинска црна и бела вина у дому Петра Бећаровића до Г. Пере Белопольца ниже барякъ цаміе, и дае га по врло умереној цени.

Јованъ М. Петровићъ,

Изъ Неготина.

(29)

(2—3)

Куђу мою лежеђу усоаку до Настаса Христуловића и Николе Котуле продаемъ; дакле кои има волю нека ми се погодбе ради прїави а цена ће быти умѣрена. Кућа е са 2 собе една оцакля и куйна.

Панта Михайловићъ.